

bi trébalo, da vam pomorem! Kako bridko mi je, ka vam ne morem dati veseléjših in boljših dníj!“

„Kaj?“ prekíne mu siromašni kmet besedo, „nijste mi sovražen, nego moj dobrotnik mi hočete biti? Otéti hočete mene in moje otroke strašne pogube? Ne, moje zločinstvo mi brani prejeti dar iz vaših rok; nevreden sem vaše dobrote! Ako bi od gládi poginil, novcev ne vzamem!“

Ali tujec se ne dá pregovoriti; ponuja in ponuja svojo plemenito pomoč, dokler jim je ne ponúdi.

Vsa obítelj mu je zahválna poljubljala roci, kateri sta jo otéli smerti. Vsacemu je nedostájalo beséd, razkritíj vesela, serčna čutila, — a tem bolj se jim je na licih videla največja rádost in zahvalnost.

Blagi kupec se je tékar pozno v noči razstál z nesrečno obíteljijo. Slast in zadovoljnost njegovega blazega dejanja se ne dá kupiti za petkrat toliko novcev. Nikoli se nij pokesal tega svojega čína, ter vedno mu je bil v rádostnem spomínu.

V.—s—.

Kozje oko.

(Stara šaljiva pripovedka.)

Zgodilo se je, da sta v necem mestu živéla dva zdravnika, dobra in znajóca vsako zdravniško učenost. Lečila sta boleznim vseh ljudíj, kolikor jih je prišlo k njima. Svét nij védel, kateri je umételjnejši. Jela sta se jednóč prepirati mej soboj, kdo je večji in boljši. Pervi reče družemu: „dragi moj, ne bodi sváde mej nama niti zavisti a ni prepira o tem, kateri je boljši, nego izkusíva se, in tist, kateri v tem izkusu uléže, da bode sluga ónemu.“ Drugi vpraša: „„povej mi, kakšen ima ta izkus biti?““ Pervi mu dé: „jaz ti obé oči iz glave brez bolečine iztáknem ter položím na mizo, in kadar koli hočeš, vdénem zopet v glavo brez nobene kvare. Ako tudi ti meni stвориš takisto, bodíva si oba ravna ter drug da družega redí, kakor brat rodnega brata; a komur bi izpodlétel izkus, ta bodi sluga svojemu továrišu.“ Drugi reče: „„to jaz hvalim.““ Tedaj prvi, ki je tako svetoval, svojemu továrišu z nekakovim plemenitim mazilom oči namóči zunaj in znotraj, potem prime orodje, s katerim oči izname iz glave, ter ji položí na mizo. Zdaj ga vpraša: „dragi moj, kako se ti zdí?“ Ón odgovorí: „„samo to véim, da ničesar ne vidim, ker nemam očíj; a hotel bi, da mi ji zopet vstaviš, kakor si obétal.““ Pervi reče: „kaj ne bi!“ Mazilo vzame novíč ter z njim oči znotraj in zunaj namaže, kakor poprej, vdene ji v glavo in vpraša: „dragi moj, kako ti je zdaj?“ Odgovorí mu: „„krasno, ker me nič nij bolélo.““ Tedaj velí prvi: „treba, da tudi ti mene tako poslužiš.“ Drugi dé: „„evo me!““ Vzame orodje in mazilo, kakor je njegov tovariš delal, ter oči namaže znotraj in zunaj, a potlej mu ji izname in položí na mizo, govoreč: „„dragi moj, kako se ti zdí?““ Pervi reče: „zdí se mi, da sem oči izgubil a bolečine vendar ne čutil; nego hotel bi oči zopet v glavi imeti.“ — Ali okno je bilo odperto, kadar je zdravnik pripravljaj orodje in mazilo, ter v sobo priletí vran, kateri, vidéč na mizi svetli oči, hitro jedno oko pobere ter z njim odletí, Bog vé kam. Zdravnik se ustraši zeló ter misli

sam v sebi: „ako tovarišu ne vstavim očij, to mu bodem za slugo.“ Oziráje se opazi kozo, katera se je vspénjala po vinskem tersji ob zidu in gledala skozi okno v sobo, ki je bila pri tléh. Mahoma tej kozi izdere jedno oko ter je vsadí tovarišu namesto ukradenega; potem reče: „dragi moj, kako se ti zdí?“ Ta se oglási: „nijsem čutil bolečine, kadar si mi oči iznémal, niti ne, kadar si vtíkal, nego jedno mojih očij vedno sili k višku na drevje.“ Ón mu odgovorí: „ker sem tudi jaz tako umételjno zveršil lečo o tebi, kakor tí o meni, zatorej ostaníva si oba ravna ter mej nama ne bodi prepíra.“ In potlej sta res mej soboj živéla mirno; samo to je bilo, da je kozje oko vedno delalo zdravniku preglávico, ker je neprestano uhajalo k višku v listovíte veje na drevji in v zeleno germovje, a mož sam nij vedel, kako je to.

Otročje igre.

(Priobčuje G. Miklaveč.)

(Konec.)

3. Nožice (škarje).

Otroci sedejo v kolobár, — ako sedá tudi na stole ali klopí. Jeden stopi v sredo, imejoč v rokah dve šibici, ter povprašuje: „kje se nožíce brusijo?“ Sedéči odgovarjajo: „tam,“ ter vedno sedeže izpreminjajo. Ako v sredi stoječi otrok more na óno mesto sesti poprej, nego li tist, ki ga je hotel izpremeniti, potem je izpodrineneec dolžen v sredo stopiti in igro dalje igrati.

4. Rimski ključ.

Otroci stopijo v kolo, za roci se primši. Jeden stopi v sredo kolobára in začne po versti povpraševati: „kje je rimski ključ?“ Vprašanec odgovorí: „ta ga ima!“ To se vedno ponavlja, dokler kdo ne reče: „zunaj leži!“ Zdaj si v kolobáru stojéči igrač prizadeva koló prodréti in priti iz kolobara, a v krogu stoječi otroci mu ne dadé. Tist, pri katerem je igrač ušel iz kolobara, ide potem na njegovo mesto, in igro dalje teče.

5. Zidan most.

Dva dečka se primeta za roci, k višku ji deržèč. Drugi stopijo v versto, in za roci se deržèč hodijo okolo ónih dveh. Zdaj tist, ki je pervec v versti, povpraša: ali je most uže zidan? Óna dva odgovorita: „še ne!“ Zopet gredó nekoliko krat okolo, pervec v novič povpraša: „ali je most uže zidan?“ Óna dva odgovorita: „terd je most, kakor kamen in kost!“ Zopet povpraša pervec: „morem li z vojsko iti preko njega?“ Odgovoré mu: „ako ostane zadnji rep (zadnji deček v versti).“ Ko drugi uže gredó preko mostú, gledata óna dva, ki delata most, ujeti zadnjega dečka ter ga potem nekoliko časa ujetega deržati. Ako je jetnik korenjašk, naglo jima uide in tako most podere.